

Сѣднали сж да обѣдватъ,
Тя на Стояна думаше;
Я бжъ Драгинко да ядемъ
Сѣтнинка да са наядемъ,
Ти подъ стрѣха да лѣгнешъ,
Азъ ще та съ бѣло платно прикрия
И щѣ ти свѣщи запаля,
Да видимъ бачути да ли —
Не ше пинманъ да стане,
Дѣто ми меня заржча,
Драгинко, да та отрова,
Като сж са наяли,
Той подъ стрѣхата лѣгналъ,
И тя го е прикрила
И му е свѣщи запалила.
Никола катъ изъ гора ходяше,
Надъ гората хвъркаха,
Двѣ птичирца чтиченца,
Кацнали вода да пиятъ;
Катъ ги Никола показа
На негови сиви соколи,
Тѣ птичирца оловиха,
Върли ги мжжи мжчиха;
Птичирца са Богу моляха:
„Божие ле вишний, великий,
Нѣмаме нийдѣ никого,
Да доде да ни отжрве,
Отъ тѣзи сиви соколи;
Я братъ, я побратима
Я сестра, я посестрима,
„Ахъ!“ думаше Никола
„Какво си сторихъ, направихъ,
Че си на булче заржчахъ,
Да ми братецъ отрови;
Дано да забрави, да го не отрови,
Никола са е въ гора немаялъ,
Право си у тѣхъ отиде,
Право при стрѣха отиде: —